

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORJOL GALLISSÀ, director comercial
VALENTÍ MARTÍ, director de publicitat
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

DE LA VIDA ACADÈMICA A LA
POLÍTICA A L'EUROPARLAMENT

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

Comenta l'article a
www.avui.cat/51828

AL PEU DEL CANÓ

Zona
nacional

Roda el món...

1. LA VIDA ACADÈMICA ÉS PLÀCIDA i tranquil·la. El meu pare deia que els professors d'universitat som els canonges moderns. He fet sort: després de treballar molts anys al sector privat, he anat a raure a la docència universitària, que deixa temps per llegir i escriure. He estudiat i escrit sobre déficits i oportunitats del meu país amb ànim d'influir en el debat econòmic i polític català. Si ara salto a la política és perquè no veig que els déficits siguin corregits, ni que les actuals polítiques públiques s'orientin clarament a aprofitar les oportunitats que el món ofereix a Catalunya.

DE BEN JOVE HE TINGUT EL CUC de la política, per bé que sempre he pensat que els lideratges han de ser prepolítics: cal haver demostrat en la vida civil i professional alguna capacitat abans de saltar a l'arena política. Haver exercit una professió és també una garantia de sortida, en forma de retorn al món laboral, que dona més llibertat per actuar. No tinc experiència parlamentària, però fa anys que volto pels meus països fent una feina que s'hi acostava: escoltant i mirant d'ajudar, donant veu a sectors productius i a territoris que no disposen d'altaveu. Intueixo que la política em pot apassionar tant com avui ho fa la docència. Hi ha vasos comunicants entre acadèmia i política: a la meua facultat els professors Joaquim Muns i Francesc Granell, després del seu pas per Brussel·les i per organismes supranacionals, van tornar amb una molt més gran amplitud de mires, coneixements i experiències sobre l'economia i el món. Això es nota tant a les seves classes com a les converses al bar. Roda el món i torna al Born.

2. HE ACCEPTAT D'ENCAPÇALAR LA LLISTA de CiU al Parlament Europeu. Si no ho feia, sempre hauria tingut recança sobre què hauria pogut fer (el pitjor pecat és el d'omissió). Feia temps que parlava amb gent molt diversa sobre el país i tenia ganes de fer alguna cosa. Ara se m'ha ofert una oportunitat, que és també per a mi un honor, que m'ha semblat indefugible: passar d'espectador a actor de la vida política, tot i saber que d'ara endavant passaré de jutjar a ser jutjat.

L'ANY 2001 VAIG ESDEVENIR PROFESSOR titular d'universitat i volia escriure articles i llibres. La independència de criteri em semblava molt important i, atès que feia molts anys que no feia vida de partit, vaig donar-me de baixa de CDC el 2002, també en desacord pel segon pacte de CiU amb el PP (del pacte del Majestic en tinc la millor opinió: encara no ha estat superat en influència catalana sobre la política econòmica i en avenç de l'autogovern). Tots aquests anys, però, he seguit essent soci de l'associació Barcelona 2020 i he seguit adherit a la Fundació Catalunya Oberta. Tot i discrepar amb CiU en el nou Estatut (com a acadèmic vaig preferir pecar per excés: no em semblaven prou garantits els avenços en finançament i en inversió estatal que Catalunya urgentment necessita), aquests dos fils mai no els he trencat. Tinc una visió de la societat i de qui i com es crea la riquesa en un país que encaixa amb la que sempre ha tingut CDC. "Tu ets genèticament convergent" em va dir fa poc un bon amic avui al govern.

LLUÍSA JOVER

“Ara se m'ha ofert una oportunitat, que és també per a mi un honor, que m'ha semblat indefugible: passar d'espectador a actor de la vida política, tot i saber que d'ara endavant passaré de jutjar a ser jutjat”

SI NO PENSÉS QUE ALTRES TRIPARTITS podrien fer avançar més Catalunya, avui no seria candidat. Si no veiés que l'actual govern és manifestament ineficient (amb algunes molt notables excepcions: Tura, Tresserras i Nadal i força gent dels seus equips), avui no seria candidat. Si no cregués que Artur Mas també mereix una oportunitat de governar i que és el líder que Catalunya necessita, avui no seria candidat. Si no pensés que la base industrial del país (la xarxa que sempre ha sostingut l'economia i, per tant, la nació) està amenaçada pel fonamentalisme ecologista d'ICV, avui no seria candidat. Si no tingués prou evidències que ERC vol seguir fent més tripartits, avui no seria

candidat. Deia Joan Fuster que “la política, si no la fas, te la fan”. I sóc conscient que no hi ha fórmules màgiques: un Plató ja gran, a la seva setena carta sobre política, recomana al jove Dió que per fer front a la decadència d'Atenes “cal que es donin lleis millors”. Roda el món i torna al Born.

3. ATÈS QUE SÓC CANDIDAT DES DEL diari se'm convidava a deixar-hi d'escriure. Des de fa tres anys i mig he gaudit d'un autèntic luxe, gairebé vicios: un article llarg cada dijous amb plena llibertat. Com a bon català sentimental i romàntic enyoraré els comentaris dels lectors, per bé que aquests ja saben què penso sobre finançament i aeroports, així com també quin és el meu poeta preferit i a quin poble em trobaran si mai passen per la comarca de la Terreta. Deixar ara d'escriure evitarà de repetir-me en opinions ja llargament argumentades. Escriure regularment és un exercici fantàstic: així com un diari és una nació que parla amb ella mateixa, una pàgina setmanal endreça i relliga les pròpies idees. Per això no abandono del tot l'escriptura: tenia engegat un nou llibre, que miraré d'enllestir per Sant Jordi, com tenia previst. Desitjo que l'hereu d'aquest espai hi pugui escriure sense temes proscrius. Gràcies, Vicent Sanchis i l'Albert Sàez, per obrir-me la porta de l'AVUI. Editors i lectors, també moltíssimes gràcies!

Isabel
Olesti

Esriptora

Al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison hi ha l'exposició Preses de Franco.

Es tracta d'un recorregut per les presons espanyoles, des d'abans de la Guerra Civil, les reformes de Victoria Kent i l'horror en què es van convertir en època franquista. Hi vaig anar el dia de la inauguració, el 19 de desembre, i després d'uns quants parlaments i una actuació del grup Catorzedabril va sortir una espontània del públic que amb veu emocionada però contundent va cridar que tot-hom havia oblidat la presó de dones de les Corts, que El Corte Inglés no tenia dret a ser allí, perquè un cop enderrocat l'edifici havia de ser destinat a ús públic, no a uns grans magatzems, que allò era “zona nacional” i que no hi havia ni una trista placa que indiqués el que va passar. Aquesta dona era la filla d'una de les vora dues mil presoneres que van passar per l'Asil de Bon Consell, més coneguda com a Presó de Dones de les Corts. Tenia capacitat per a dues-centes recluses, però n'hi va arribar a haver 1.763. Fins que el 1955 es va tancar, i als anys setanta es va enderrocar l'edifici. I mai més cap dirigent —ni els d'esquerra— s'ha preocupat per dignificar la memòria de tantes dones que van patir tota mena d'abusos i humiliacions, sota la batuta de les Hijas de la Caridad, d'infesta memòria. Ah!, i recordeu que aquesta congregació va rebre el premi Príncep d'Astúries 2005 “por la excepcional labor social y humanitaria a favor de los desvalidos”, cosa que dona gran credibilitat al premi. L'exposició és fins al 7 de febrer.

iolesti.avui@gmail.com